

«Δεν είμαι μαριονέτα» της Κλεοπάτρας Κάτση

Η ώρα κοντεύει εννιά, σε λίγο τελειώνει την δουλειά. Νιώθει το κεφάλι της να πονάει και σκέφτεται πως έχει ανάγκη από λίγη ξεκούραση. Διώχνει την σκέψη της γρήγορα, αφού θυμάται πως έχει πολλές υποχρεώσεις να τακτοποιήσει.

Κοιτά το κινητό της τηλέφωνο, πέντε αναπάντητες κλήσεις. Όπως πολύ σωστά προβλέπει, είναι όλες από μια παλιά φίλη. Το τηλέφωνο ξαναχτυπά. Δεν απαντάει, μιας και γνωρίζει καλά την επιθυμία της φίλης της.

"Επιτέλους, σταμάτησε" μονολογεί, αλλά μετανιώνει, καθώς ο ενοχλητικός πια ήχος του κινητού της, ακούγεται ξανά, το απενεργοποιεί και επιβραβεύει τον εαυτό της, για την απόφαση της.

"Είκοσι πέντε χρόνια πέρασαν από τότε που τελειώσαμε το σχολείο. Κανείς δεν έψαξε κανέναν τόσο καιρό και μέσα σε ένα χρόνο εμφανίζονται όλοι" σκέφτεται, καθώς κοιτά το ρολόι της. Ώρα να σχολάσει, μαζεύει τα πράγματα της και φεύγει με γοργά βήματα, για να προλάβει το λεωφορείο.

Φτάνει σπίτι της, αλλάζει και ξαπλώνει στον καναπέ. Ανοίγει την τηλεόραση και την αφήνει να παίζει. Τα μάτια της είναι κλειστά και μοιάζει να κοιμάται, το μυαλό της όμως είναι ξύπνιο.

Σκέφτεται το αυριανό της πρόγραμμα: δουλειά, σπίτι για λίγο και ξανά δουλειά. Η σκέψη την κουράζει ακόμα περισσότερο και προσπαθεί να την αποβάλλει.

"Το τηλέφωνο δεν ενεργοποίησα" λέει και βαριαναστενάζει που πρέπει να σηκωθεί. Το ανοίγει και τα μηνύματα την βομβαρδίζουν <<Είχατε εφτά αναπάντητες κλήσεις>>, <<Μαμά θα γυρίσω αργά σήμερα, μην ανησυχήσεις>>, <<που είσαι φιλενάδα, σε ψάχνω όλη μέρα>>.

"Ναι, τώρα με ψάχνεις φιλενάδα, τόσα χρόνια όμως ζούσες χωρίς να θυμάσαι την ύπαρξη μου.

Σκέφτηκε, ποτέ κανείς, πως πέρασαν τα χρόνια, χωρίς να ψάξει ο ένας τον άλλον ή πως ο καθένας έζησε στιγμές ευτυχίας και δυστυχίας, δίχως όμως κάποιος από τους φίλους αυτούς να είναι πλάι του; Μονολογεί και αφήνει το κινητό στο τραπέζι δίπλα της.

Αποφασίζει να βγει στο μπαλκόνι της. Έχει κρύο και με τα δυο της χέρια, αγκαλιάζει την κοιλιά της. Κοιτάει τον σκοτεινό ουρανό.

Η αλήθεια είναι πως έχει καιρό, να σπαταλήσει λίγο χρόνο, όταν της περισσεύει, για εκείνη. Κάθε φορά, όλο και κάτι θα της χαλάσει τα σχέδια, ένας πονοκέφαλος, μία κούραση, ένα επειγών τηλεφώνημα, μια απρόσμενη επίσκεψη, ακόμα και μία ξαφνική αλλαγή στο πρόγραμμα της δουλειάς.

Θέλει τόσο πολύ να φωνάξει, με όλη της την δύναμη, στους ανθρώπους που νομίζουν πως μπορούν να διαχειριστούν όπως θέλουν την ζωή της και στους άλλους που την θυμούνται όποτε θέλουν, πως δεν είναι μαριονέτα, να την χρησιμοποιούν, όταν συνειδητοποιούν πως τους έλειψε, ενώ την έχουν χρόνια ξεχασμένη, σε μια παλιά κούτα.

Θέλει να καταλάβουν, πως δεν μπορούν να ανατρέψουν, όλα της τα σχέδια επειδή έτσι αποφάσισαν.

Θέλει να τους πει, πως δεν είναι άνθρωπος με κενά, πως οι "τρύπες" της ζωής της, έχουν καλυφθεί και όταν αυτές δημιουργούνται τις καλύπτει με τους ανθρώπους που ήταν από την αρχή δίπλα της, με τους ανθρώπους που δεν την ξέχασαν και εμφανίστηκαν ξανά μια μέρα, απαιτώντας να μπουν στη ζωή και στα προβλήματα της.

Δεν το κάνει όμως. Γιατί πάλι σκέφτεται τους άλλους και όχι εκείνη. Δεν θέλει να πικράνει τους άλλους και έτσι κλείνεται στην κούτα της, δίχως να ενοχλεί, δίχως να κάνει αισθητή την παρουσία της. Δεν επιτρέπει όμως σε κανένα, να την θυμηθεί, όποτε εκείνος επιθυμεί.

"Έχω κι εγώ ζωή, δεν κρέμομαι από τις κλωστές που κρατούν και χρησιμοποιούν άλλοι. Ζω την δική μου ζωή όχι την δική τους. Πρέπει να σταματήσω να πονάω εμένα, έστω κι αν αυτό έχει ως αποτέλεσμα τον πόνο των άλλων. Είμαι άνθρωπος, με σώμα, ψυχή και συναισθήματα, δεν είμαι μαριονέτα".

Τα μάτια της φαίνονται να κλείνουν και εκείνη κατευθύνεται προς την κρεβατοκάμαρα. Τουλάχιστον στα όνειρα της, είναι όλα όπως εκείνη επιθυμεί.

<http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/12/blog-post.html>